

Leoš Lacina: Postřehy za paralympiády

„Ahoj mamííííí, tak máme s Radkem stříbrnou medaili jistou a zítra nás čeká finále s mistry světa Brazilií,“ jsem hned po příjezdu do olympijské vesnice skypoval z obrovského Acer centra domů. „To je úžasné, mám z vás obrovskou radost a zítra vám budu držet všechny palce,“ ozvalo se z malých repráček LCD monitoru, kterých bylo v centru, že jsem nedohlédl. Mám s toho takovou radost, že mi nevadí, že slyším pouze hlas mé maminy, která se naučila v 71 letech, dá se říci bezpečně, ovládat notebook. Až na kameru.

Ale začnu po pořádku. V roce 2008 jsem se v první povídce pro tuto soutěž zmínil, že dříve mým prvním sportem na vozíku bylo plavání. Nyní plavu už jen kondičně a boccii (obdoba pétanque) se věnuji naplno. Ač mám diagnózu kvadruplegie, tedy ochrnutí nohou a z větší části i rukou, tak jsem se začal této staré římské hře věnovat zprvu hlavně pro zábavu. Kdyby mi někdo řekl před tím dlouhým časem a naposledy před dvěma lety, že budeme nominováni jako pár na 14. paralympijské hry v Londýně mezi 8 nejlepších zemí světa, tak mu s prominutím řeknu, že je blázen. Byl to životně sportovní sen, takový „Mount Everest“ každého sportovce, který se opravdu vyplnil.

Jak jsme odletěli do Londýna, začal jsem litovat, že jsem nenásledoval většinu ostřílených sportovců a nevzal si notebook nebo jiný inteligentní komunikátor. Měl bych informace z první ruky. Hned po příletu nás odvezli do Welcome Centra, kde každý z nás obdržel akreditaci. Pak nás ubytovali. Postupně jsme zjistili, že bez akreditace se nikam neheme. Vše o nás tam bylo zaznamenáno. Po ubytování já a má asistentka Daniela jsme vyrazili na průzkum olympijské vesnice a nestačili jsme se divit. Objevili jsme kromě všech možných center i obrovské informační centrum pro novináře, centrum pro vedení jednotlivých zemí a Acer centrum pro sportovce. To byla nádhera, napočítal jsem 60 LCD monitorů a hned jsem se u jednoho uvelebil, abych vyzkoušel komunikaci a napsal něco málo domů. To jsem ještě netušil, že jde i skypovat a že tu budeme vysedávat den co den nějakou tu hodinku. Při zpáteční cestě do našeho domu jsme objevili i Samsung centrum s úplně novými modely Galaxy III a velmi výhodně v rámci sponzorského partnera her. Taky jsme navštívili náš velitelský stan a při pohledu na počítačové vybavení se mi v hlavě objevilo malé středisko řízení letů Houston. Rázem jsem zapomněl na jakoukoli informační nouzi.

Druhého září i pro boccisty začaly soutěžní dny a vždy po dojetí ze sportovní haly do vesnice a absolvování 200 metrů do Acer centra jsme si mohli přečíst, co píše na netu doma i v Anglii a nějakou tu gratulaci mých kamarádů v poště.

„Do paralympijské soutěže vstoupili v neděli i boccisté, konkrétně pár BC4 ve složení **Radek Procházka** a **Leoš Lacina**. Prvním soupeřem byl naší dvojici hongkongský pár, který sice usilovně vzdoroval, ale nakonec české dvojici podlehl 5:6. Češi sice vedli po první směně 1:0, soupeř ale kontroval ziskem čtyř bodů ve směně druhé. Jenže Lacina s Procházkou zabojovali a v té následující přidali hned pět bodů, a tak jim v poslední směně stačilo ubránit soupeře, aby nezískal víc než jeden bod, což se také stalo.“

„Boccisté Procházka s Lacinou sice ve svém posledním zápase ve skupině podlehl brazilským mistrům světa 0:9, i tak ale postoupili do odpoledního semifinále, ve kterém se utkají s dvojicí z Kanady. Zápas začíná ve 14:50 CET.“

„Čeští boccisté Radek Procházka a Leoš Lacina získali paralympijské stříbro! Dvojice dokázala ve své třídě BC4 postoupit do finále, kde však podruhé v turnaji podlehla mistrům světa z Brazílie, Pintovi s Dos Santosem.“

Internet a dnešní komunikace je prostě fenomén.